

af V. L. 78788

Diktöföök

af

Danne.

I.

Helsingfors,

S. Simelii arfwingars boktryckeri attiebolag,
1888.

På författarens förlag.

Pris 25 penni.

Företal.

Då jag på mina vänners uppmaning i tryck utgifver dessa diktförsök, beder jag med det samma läsaren att icke stanna vid, hvad som i innehållet, tanken eller formen är ofullkomligt, och kommen ihåg, att ingenting menskligt är ofelbart; aldraminst af en nybegynnare.

Men för att läsaren må kunna bilda sig ett rätt omdöme beträffande dessa diktförsök och ej för strängt förfara med denna min förstfödde, beder jag att för dig, ärade läsare, få framhålla följande:

Jag är en 27 årig yngling, född af fattiga föräldrar på landet, der min fader var torpare. Fattiga som de voro, hade de icke råd att sätta mig i någon skola i staden, och någon folkskola fanns det icke i socknen der jag kunnat få min åtrå efter läsning tillfredsställd, utan fick jag, lik de flesta andra barn den tiden, lära mig läsa i hemmet. Under en månads tid fick jag dock hos en fröken i socknen lära mig de första grunderna i skrifkonsten.

„Vid femton års ålder blef stugan mig trång“, och jag lemnade föräldrahemmet och flyttade till Helsingfors, der jag erhöll plats som springpojke hos en köpman. Då var jag tillika i tillfälle att under två års tid bevista undervisningen i söndagsskolan. Hvad jag derutöfver inhemtat af vetande har jag på egen hand genom läsning tillegnat mig. Och derföre, läsen och dömmen — men ej fördömmen!

Författaren.

Inledning.

För ödmjuka tjenare träder nu fram,
Jag vill mig i dag presentera;
Fast fattig och ringa — det är ju ej skam,
Och viljen I nu höra mera?
Så skall jag i forthet berätta för er,
Mitt namn det är Zanne — så wackert jag ber!

Min älskade moder mig födde i brist
Långt bort i en torpare stuga;
Hon kunde ej rikedom ge — det är wisst,
Och kunskaper på mig ej truga;
Men wänta — jag minnes — en månad jag gif
I skolan, att lära mig, „feber och stic.“

Nog tänkte jag ofta som barn — bli prest,
När fader min orda om saken;
I torparens koja trifs fattigdom bäst,
All lärdom blir derför på „baken.“
Nog skulle jag gerna i skola ha gått
Och samlat mig kunskap „ett drygare mått.“

Och när jag mig sedan från hemmet begaf
Att söka mitt bröd ut i werlden,
Jag ägde ej ens, såsom Jakob „en staf“,
Och ingenting pröfwat på färden.
Men aldrig så önskar jag mig öfwerflöd,
Jag beder blott: gif mig mitt dagliga bröd.

Jag söker ej ära, jag söker ej namn
 Fast jag som poet nu framträder;
 Och lyktan har sällan mig burit i famn,
 I bland han mig dock litet gläder.
 Nej, aldrig jag söker här världens beröm
 Men I som det läsen, förlåt mig och glöm!

~~~~~

Till bosfinken.

Rom, lilla bosfink! lär mig du
 Att sjunga glad och fri;
 Rom hit till mig, och låt oss nu
 Rätt goda wänner bli.

Rom lilla bosfink! kom och fäst
 Ditt tonsprång på mitt blad;
 Rom, lär mig nu, du kan ju bäst,
 Ty du är alltid glad.

Rom lär mig nu din wackra sång,
 Stäm du min lyra så,
 Att jag ock måtte få engång,
 Den som will lyssna på.

~~~~~

Glädjen.

Att wara glad och sjunga
 Är ej för mycket als,
 Då jag fått mun och tunga
 Och stor och präktig hals.

Nej, aldrig will jag klaga,
 Hur dagen än sig ter,
 Jag skall med glädje taga
 Så många Gud mig ger.

Om glädjen blott får råda,
 Går sorgen nog förbi,
 De triswes icke båda,
 Kan aldrig wänner bli.

Men engång gjorde sorgen
 Hos mig en kort wisit;
 Men jag gaf henne sorgen
 Och sade: kom ej hit.

Drag in i kunga borgen
 Der har du fint och godt,
 Jag har ej tid med sorgen,
 Är slägt med glädjen smått.

Det passas ej för unga
 Att förja — det är ditt;
 Nej, jag will le och sjunga,
 Ett sorgfritt lif är mitt.

Du kan ju gå och spörja
 Af någon dummer jöns
 Om han will lära förja; —
 Jag blir ej något höns.

Till Lovisa.

Jag nog på saken tänkt ibland,
 Hur jag skall få ett eget land,
 En liten täppa bara.
 Jag skulle gräfva natt och dag,
 Plantera blommor tusen slag,
 Så täcka, fina, rara.

Jag skulle göra grupper två,
 På dem jag endast wille då
 Plantera ros och lilja;
 Jag skulle ställa allt så nått,
 Så prydbligt ordnad, och så nått,
 Allt efter egen wilja.

Af dem jag skulle plocka sen,
 Det en bukett åt hwarje wän
 Jag wille af dem wira;
 Den största skulle du dock få,
 Af idel ros och liljor små,
 Då wi din namnsdag fira.

Men se, jag äger intet land,
 Och ingen blombukett i hand,
 Dock will jag gratulera;
 Jag önskar dig all lycka god,
 Samt frid och fröjd och tålmod,
 En helja god medmera!

Din namnsdag firas skall i dag
 Af dina wänner; en är jag
 Som ock will hos dig gästa;
 Jag äger ingen liten skänk

Som jag kan gifwa. Men betänk,
 Jag är ej lik de flesta.

Nej, jag helt enkelt wara will,
 Och därför bjuder jag nu till,
 Dig hjertats hyllning gifwa;
 Men icke blir det något stort,
 Ty det är af en penna gjordt
 Som nyss har lärt sig skrifwa.

Till Maria och Gustaf.

(På deras bröllopsdag.)

I! som med dyra och heliga löften
 Hafwen i dag trädt i äfta förbund;
 Delen hwad framtiden bär i sitt skjöte,
 Blömmen ej denna högtidliga stund.

Nu ha'n I lofwat för Gud och för wänner,
 Allka hwarandra i lust och i nöd.
 Herren som wet hwad oss gagnar och tjenar,
 Mätte Han wara i lifwet ert stöd!

Hell eder, dagens hjeltinna och hjelte! —
 Höre mig Herren, min bön ej försmå,
 Rådja Du bort alla törnen ur wägen,
 Zemna Du stigen, den de skola gå!

Gud, som allena här styr våra öden,
 Härtills Han underligt hulspit er fram;
 Hoppens på Honom, Han skall eder bära
 Troget allt framgent i kärlekens famn.

Gud, som är kärleken, wisshetens källa,
Heliga äktenstaps stiftaren är. —
Om och er mödor, besvär kunna möta,
Tvänne ju alltid dem lättare bär.

Mätte Han och er förening wälsigna!
Skänka er barn — en kärlekens frukt;
Fostren upp, offren dem sedan åt Herren,
Detta blir Gud „en behagelig luft.“

Sedan, när Han edra dagar will lyfta,
För Han er hem till sitt fridsfälla land;
Der sån I ewigt då prisa och tæta
Honom som förde er fram wid sin hand.

Min barndomstid.

Jag mins ännu de fälla barndomsdar,
Jag jublande på ängen lekte;
Då barnafrid och ofskuld än war qwar,
Hur mamma mig då wänligt smekte.

Jag kände ingen sorg, jag war så nöjd
Och lycklig i föräldrahuset;
Mitt unga hjerta kände endast fröjd,
Jag lefde blott i glädjeruset.

Min lefnads himmel war så skön och klar,
Jag trodde ej den skulle mulna;
Men Gud, som allt i sina händer har,
Han gifwer warma dar och kulna.

Min lefnads sommar nu jag hunnit har,
Fätt pröfwa godt och ondt på färden,
Men Gud, som är så god och underbar,
Han för den ringa fram i werlden.

Och Han, som en gång allas börda bar,
Han will den arme ej förskjuta;
Och när Han mig engång från jorden tar,
Då är jag nöjd få dagen sluta.

Till hjertat.

Hjerta, stilla!
Tag ej illa
Om jag säger dig ett ord:
Klappa sakta,
Får ej trakta
Efter skatter här på jord.

Bort från gruset,
Upp mot ljuset
Swinga dig på wingar opp!
Jaga natten,
Samla skatten
Upp i himlen' och ditt hopp.

Skänk åt sorgen
Stora sorgen,
Wårda glädjen den du fätt.
Dig bemanna,
För det sanna
Och det ädla klappa blott.

Hjelp den arma,
 Dig förbarma
 Öfwer dem som lida nöd;
 Får ej kallna
 För den fallna;
 Om du kan få hjälp och stöd.

Älska dygden,
 Foster byggen,
 Vär, näst Gud, att älska den.
 Tiden ilar,
 Snart du hwilar
 Fri från sorg, kära vän!

Du kan vinna,
 För dig finna
 Här på jorden frid och tröst:
 Lyft ditt öga
 Mot det höga,
 Akta blott på Herrans röst.

Och för resten, —
 Under västen
 Har du klappat många år;
 Skall jag våga
 På din fråga
 Svara hur det med dig går?

Dig besinna,
 Du kan hinna
 Dock ditt lefnads mål till slut.
 På det sista
 Skall du brista,
 Döden släcka gnistan ut.

Afton Psalm.

Solen den är släcknad worden,
 Nattens mörker, öfwer jorden
 Breder nu sin slöja ut;
 Dagen den är åter slut.

Herre, blif hos oss och skydda!
 Du vår själ och andes hydda;
 Wärdes nådigt till oss se,
 Då kan intet ondt oss ske.

Herre, låt oss trygga sofva!
 Så skall wi i morgon lofva,
 Tacka, prisja högt ditt namn;
 Herre, tag oss i din famn!

Till en sparf.

Rom, lilla sparf och picca
 Små smulor, ur min ficka,
 Dem jag åt dig will strö
 På drifwans hwita snö.

Du quattrar fast du fryser,
 Ty i ditt bröst du hysar
 Den tanken att en gång
 Ett slut tar wintren lång.

Att åter du får gunga
 I löfklädd björk och sjunga,
 Så lycklig, glad och fjäll
 I ljuslig sommar kväll.

Ländsticksförfäljarens wisa.

Wackra stickor!
 Köpen stickor;
 Snälla fruor, bästa tant!
 För fem penni
 Ger jag henne
 Trenne lådor — det är sant.

Jag är billig,
 Mycket willig;
 Köpen alla er en bundt.
 Man kan tända
 Med hwarenda;
 Köpen, pruten ej på strunt!

Kärleksflamman,
 Som tillsamman
 Håller hwarje äkta par;
 Den kan släckna,
 Mörkret tjockna;
 Lycklig den som stickor har.

Ingen fara
 Om man bara
 Åger dessa stickor då.
 Stickan tager
 Man och drager
 Eld på henne, „syrar på.“

Det befinna!
 Den skall brinna

Ända till er dödedag; —
 „Swilken låga“?
 Hörs du fråga;
 Kärleksflamman menar jag.

Åfsked till hemmet.

Farwål, du hulda far och mor!
 Uti hwars wård jag wuxit stor;
 Må jag bli er en heder.
 Jag kan ej fylllest tacka er,
 Men Gud som hwarje tanke ser
 Och våra stigar leder.

O, må han gifwa er en gång,
 Den ro och frid, då dagen lång
 Han will för eder sluta,
 Som Han i ordet lofwat har
 Åt alla dem som trogna war,
 De engång skola njuta.

Farwål du stuga, på din höjd;
 Haf tack för all den lust och fröjd
 Den du mig engång skänkte;
 Ja, uti detta enkla tjäll,
 Der war jag nöjd, der war jag fäll
 Fast någon det knapt tänkte.

Farwål du sjö, så lugn och klar,
 Som mig uti ditt skjöte bar
 På dina mjuka armar.
 Farwål, I glada fåglar små!
 Som sjöngo för mig, äfwen då
 När werlden kring mig larmar.

Farväl, farväl mitt hem i nord!
 Du dyraft är för mig på jord,
 Farväl båd' berg och dalar.
 Farväl, du kulle, hög och skön,
 Farväl, du lund, så herrlig, grön,
 Och skogens blomsterfalar.

~~~~~  
**Håll ut!**

Håll ut, håll ut i kamp och strid,  
 Och drag dig ej tillbaka!  
 Håll ut, håll ut och tåligt bid,  
 Arbeta, bed och waka!

Håll ut, om lyckan swiker dig  
 Och nöd och fara hota!  
 Gå manligt fram din lefnads stig;  
 Håll ut! — du får ej knota!

Håll ut, det är det bästa råd  
 Som jag åt dig kan gifwa;  
 Håll ut, om hoppets fina tråd  
 Man ock will från dig riswa.

Då intet hopp och intet ljus  
 I fjerran synes glimma,  
 Och sorg och nöd bebo ditt hus;  
 Håll ut ännu en timma!

Håll ut, håll ut och kämpa blott  
 Med redbarhet i lifvet!

Och tacka Gud för allt hwad godt  
 Han dig af nåd har gifwit.

Om owän will med list och swef  
 Dig störta ned i djupet,  
 Håll ut, håll ut i lifwets lek,  
 Snart är det allt förlupet.

Håll ut tills striden tager slut,  
 Arbeta, bed och waka! —  
 Om du det kan, så lef och njut,  
 Om ej, lär dig försaka.

Håll ut, håll ut! håll ut till sist  
 Så skall du seger winna!  
 Blott gladt du kämpar, skall förwisst  
 Du frid och hwila finna.

Håll ut i dina fäders tro,  
 Och hoppas blott på Herran;  
 Han är dig när, bestär dig ro  
 Då mensklig hjelp är fjerran.

Håll ut, när dödens kalla hand  
 Ditt hjerta will widröra!  
 Håll ut! — han skall till fridens land  
 Din frälsta ande föra.

~~~~~  
 Fsk. Alma Lillis
 juni - 42

Gratulation.

Maria! din namnsdag wi fira i dag,
 Och önska dig lycka och trefnad;
 O, måtte du fäll uti wännernas lag
 Få fira den hela din lefnad!
 Må kärlek och friden sig bygga ett bo
 I hjertat och skänka dig fällhet och ro!

När aftonen stundar och skuggan blir lång,
 Och dagen den börjar att swalkas;
 Då arbet och möda skall sluta en gång,
 Och änden den börjar att nalkas;
 Ja, måtte dig lyckan till deßs vara blid,
 Så att du kan sluta din dag uti frid!

Till siff.

Nu lägger jag min penna ner;
 Swad kan mig detta båta,
 Att jag nu skrifwer werjer mer,
 Jag will det underlåta;
 Det händer kanste mig en gång
 Att ingen höra will min sång,
 Så är det bäst att sluta.

Nu tager jag ett ömt farwæl
 Af dig som läser detta,
 Och tackar dig; då är allt wæl
 Blott du will felen rätta;
 Om wi i lifwet råkas än
 Beror på dig, min kära wæn,
 Hur du emot mig tager.

